

PERIÓDIC EDITAT PER LA JOVENTUT NACIONALISTA "LA FALÇ"

CRÓNICA

EL DESENLLAÇ

El parèntesi obert amb la mort d'En Dato, ha quedat resolt, amb la creació del Ministeri de l'Alledesalazar.

Poc ens preocupa a nosaltres, que sigui un, que sigui l'altra, el govern que maní a Espanya. Els considerem a tots prou dolents.

Però entre lo dolent, hi ha coses que són quelcom més acceptables. I una d'aquestes coses era la solució d'un Govern presidit per En Maura. No ha sigut aixís per oposició de les clientele idònies i cal reconèixer, que de la lluita entaulada entre En Cambó i l'Alba n'ha sortit victoriós el darrer.

Creiem sincerament, que la solució donada a la crisi, és del tot interina.

No dubtem, de que Espanya, hi hauria guanyat amb un Ministeri de concentració. Espanya, segurament hi ha perdut, amb un Ministeri Alledesalazar: un ministeri gris.

I és aixís, que el desenllaç donat a la crisi, ens complau, és clar, ja que convenim en que Espanya hi ha perdut, forçosament té de complau-re'ns.

ESQUERRA

Desd' el 1.er d' Abril vinent adreseeu els encàrrecs del periòdic al nou estatge de la Redacció

Tantarantana, 8, 1.er

DEL MOMENT

Ve celebrant-se a la nostra ciutat la Conferència Internacional de Trànsit, i ella, el seu esperit, per a nosaltres, queda ben concretat en les paraules d'un confrare: «Es el Món en la Pàtria».

Barcelona, ciutat del tot europeitzada, se'n sent necessitada de tant en tant contactar-se amb la resta del món.

Una hora era el viatge d'En Joffre, suara era el Rei d'Espanya el que venia, ara és la Conferència de la Societat de les Nacions, és a dir: tot lo internacional va desfilant per casa nostra.

I al ésser a Barcelona, els components de la Conferència, ens afalaga, ja que el nostre esperit més bé es troba en l'ambient d'ells que en el dels que pretenen manar a nostra terra.

Així, doncs, hem de retre homenatge als Representants congregats en la Conferència—excepte a un—i desitjar-los-hi una bona estada a casa nostra, preguntant-los-hi al hora vulguin adonar-se de les nostres característiques nacionals, i tinguin en compte les mateixes, perquè fassin que prompte sigui el dia en que poguem saludar-los com a companys, i no solament com a hostes molt respectables.

Un nou episodi ha tingut lloc aquests últims dies a l'escenari de la política d'Espanya.

N'Eduard Dato ha sigut víctima d'un atemptat. Considerem a ell una nova víctima, res més que una nova víctima que ha vingut a engroixir les llistes de les moltes que ja fa temps venen produint-se.

Quan a casa nostra brotava el terrorisme, i és produïen els primers atemptats, llavors, aquestes exclamacions platòniques que ara fan els polítics espanyols no apareixien. És que allò representava que era tant sols un nou conflicte a Catalunya, així, doncs, creien ells que no era urgent preocupar-se'n.

El foc terrorista anà abrandant-se. En la seva folla inflamació arrasà vides ben apreciades, fins que per fi ha escollit per víctima el cap representant del poder executiu d'Espanya.

I ara al parlar d'aquesta nova mort volem ajuntar-hi una consideració: La última víctima ha caigut, sens dubte, morta pels mateixos pecats començats pels seus

antecessors, al mirar-se amb despreocupació per llarg temps els caires terroristes que a Barcelona prenen les lluites socials.

Ara, la nostra malaltia se'ls ha encomanat ja. En ells produeix els mateixos efectes que en nosaltres. Per això, al parlar d'aquesta mort i de totes les morts que allà poguessin haver-hi, podem afegir-hi: —Els s'ho han buscat.

■ ■ ■

Feia ja dies que venia parlant-se de la formació d'unes concentracions. Ben mirat, però, la política espanyola ja ho és sempre una concentració: és la concentració de la inutilitat.

Els conservadors per un cantó, volien coalligar-se. Datistes i ciervistes darrement feren les paus i el prometatge. Per altra part es renovaben les corrents de la formació d'un Govern nacional com l'anteriorment provat, però prescindint del nom de l'Alba.

Es clar, que en aquest Govern deuria entrar-hi en Cambó, i ell, que un temps predicà, que els polítics espanyols eren funestos, ara creurà, com cregué avans, que, tornen a ésser bons pel sol fet de governar amb ells.

Creiem fermament, que Catalunya poc té de guanyar-hi amb que en Cambó governi a Espanya. Els que hi guanyaran seran els espanyols, i això és lo que ens dol precisament.

Però, vingui o no vingui la concentració dels uns o dels altres (sigui quina sigui, no serà altra cosa que una solució interina), çò que deurà preocupar-los, és sens dubte el problema del terrorisme.

Bé s'ha demostrat, que per les corrents de repressió més espantosa, res es lograba. Per treure un terrorisme se n'ha implantat un altra, i sinó vejem-ho a Barcelona. Mentre els obrers sentin la necessitat d'organització inútil serà considerar resolt el problema social.

El problema social no pot resoldre's a gràcia i favor d'una classe mínima. Dèu resoldre's equitativament per a totes dues, ja que d'altra manera, l'obrer, eternament serà llençat a la indisciplina.

Per això som pessimistes, respecte la solució del plet social. Per un cantó les classes patronals, —reconegut inclòs per en Cambó— del tot ressagades a concedir millores de cap mena. D'altra part, un Govern legislador de coses que, de ésser bones, a la curta o a la llarga aca-

ben per a no complir-se i és com si no existissin, i per altra cantó les masses obreres, omplenades sempre d'un ideal més avançat quin predisposa el seu esperit a la revolta, sigui quieta sigui virulent, fent-lo estar sempre desitjós, d'allò que ell necessita i no pot fruir.

Un criteri ben equitatiu és necessari, ja que d'altra manera, difícilment, podrà trobar-se una solució.

El fracàs dels homes i el triomf de les idees

En el moment actual del catalanisme hi ha un fet innegable i palpitant que mereix nostre reflexió. No anem certament a demostrar la sició espiritual que s'ha produït dins de Catalunya, com a conseqüència pot ser de la solució que ha donat el món als problemes de nacionalitats. Devant del ressorgiment de totes elles, el plet català no podia circumscriure's a una autonomia que, de concedir-se, seria més que una aproximació a la veritat, un premi a la claudicació i a la servilesa. No.

Les Joventuts catalanes, amb lo que en diuen inconsciència i divina inconsciència la de les Joventuts catalanes! planteixen, donen nova modalitat al fet vital de nostre nacionalisme.

Representen certament el sentit d'una generació nova, divorciada de la farça d'un parlament estèril i d'una política petita i vergonyant i destruint l'obra feta d'uns anys ençà, tornen a la primera etapa sentimental de la que no's deu allunyar cap plet de nacionalitat fins el moment de donar-li una realitat total.

El fracàs d'uns homes que deien representar Catalunya, es un fet també evident.

Però jo voldria dir aquí unes paraules. Crec que dins més o menys temps es farà realitat aquesta sició espiritual de que vos parlava, per allavors no faré lo de molts, recomanar serenitat, però sí compreguen que pot despèndre's d'això un entorpidiment o un esclatant èxit per nostres ideals, m'atreviré a dir que hi ha el deure suprem de fins claudicar alguns moments del concepte personal per el bé de Catalunya, que de lo que no devem de claudicar mai, és de assolir per ella la més suprema llibertat.

JOAN RUSIÑOL

Nacionalistes: Organitzeu-vos fent-vos d'alguna Joventut.

L'esperit nacionalista és tant valent com el que més. Falta solament decissió i empena.

QÜESTIONS SOCIALS

L'ETERN EGOISME

Una fonda crisi industrial s'està atracevant. Arreu del món s'observa una paralització de negocis, que repercuteix, en una manca de treball quasi bé absoluta. Forçosament, impelits per la manca de demanadissa a que la guerra ens tenia acostumats, els productes han sofert una pronunciada baixa en els preus.

Impossible del tot resulta, pensar en una reacció dels mateixos. Es preveu, o millor dit, es sent ja el terrible flagell de la competència estrangera.

I davant del perill, ara, en aquest precís moment, després de quatre o més anys d'haver viscut als límits, els nostres fabricants, és senten obsessionats per un sol lema: produir a baix preu.

I és així, efectivament; o abaratir la producció posant-la a l'abast de la competència estrangera, o no vendre.

I davant d'això, resten preocupats per a trobar el mitjà de fer la producció barata.

I aquest mitjà, per ells, rau en que els obrers treballin forces hores, i que el jornal, la remuneració del seu treball, sigui radicalment disminuïda.

I quin criteri més patró. Ells que s'han passat els anys de guerra tant bé. Ells, que'ls seus obrers els han produït, més que articles: pessetes.

Ells, que no fan més que arreconar beneficis, ara, que sembla arribada l'hora de deixar de guanyar, no de perdre, volen fer responsables als seus obrers-productors, de l'encariment de tot.

No, que sou vosaltres, els patrons, els responsables. Durant la guerra, la vostra obligació, era el millorament de l'utilitatge del treball, en comptes de l'adquisició del utilitatge de la ostentació i el luxe.

Ara, oberts els ulls a la realitat crua, ara veuen l'errada que han sofert. L'hora d'abaratir la producció n'és arribada, diuen. Sí, efectivament, sens dubte que teniu raó, però que consti, que dels pecats vostres no tenim necessitat d'anar-ne coixos tots. Teniu d'anar-ne vosaltres també.

Heu d'ésser part activa i no expectant en l'abaratiment de la producció.

Al costat de la paulatina rebaixa de jornals —no ara encara— deu anar-hi la renovació de la vostra maquinària, i especialment, senti-ho bé, especialment, la reducció dels vostres beneficis, que en ocasions no llunyanes, han traspassat els límits de la raó, per a entrar a les il·licituts de la fraudulència.

Al preconitzar la rebaixa de sous i l'aument de hores de treball sense ajuntar-hi la reducció dels vostres beneficis, no feu més que enverinar l'esperit social del treballador i donar una nova prova del vostre etern egoisme.

P. RUSIÑOL I ROVIRA

AVIS

Es prega a tots els bons nacionalistes, que vulguin passar per la nostra Redacció qualsevol dia de dos quarts de vuit a dos quarts de nou de la vetlla. És necessari l'esforç de tots per lo que ens proposem.

CENSURA...

... Troços en blanc... altra cop CENSURA... més avall un altra blanc... torna a venir CENSURA... punts suspensius... i així queden plenes quiscunes columnes del periòdic.

Quan podrem conèixer els principis que fan moure aquest llàpiç roig que's deixa blancs?

Creuen els senyorsensors que escribim per a que nostres articles siguin condecorats amb una «creu roja»?

El dir que a n'En Cambó, per ara i molt a despit seu, potser i tant de bó, no'l deixin ésser ministre... Santa Justícia! Que el senyor Ministre d'Estat no ha estat a temps a aprendre el francès i que per ço no ha estat oportú el delegar-lo en aquell lloc que encara no admeten el castellà... Santa Ignorància! I que nostre senyor Martínez Anido encara no està prou entrenat en la caça menuda, per a poguer-se-les haure amb tota aquesta mena de tiburons, corps, esparvers i demés bestioles inofensives (vulgo, acaparadors), que segueixen amarant-nos l'existència, boi anunciant arreu grans rebaixes en tot, quan realment sols se'n fan amb els jornals... Santa Equitat!... Tot és prou sabut per a ocupar-nos'en; però, governativament parlant, és pecaminós volguer fer conèixer molts caires del nacionalisme per a contrastar-los amb els del nacionalisme oficial i paladí?

Si la CENSURA s'esbravés damunt les informacions o les noves, per veure-hi una parcialitat que desfigurés els fets, sigui ben vinguda, que tots serem uns a defensar la veritat; però que s'abraoni damunt d'unes doctrines que amb res combaten els principis fonamentals de la Societat; damunt d'unes idees que, seguint l'ordre natural de la vida, volen enfortir els components per així obtenir un tot més ferm i just. Sembla tant mateix que no tingui altra missió que la de amamellar un monstre que el puja feble, corromput i impotent, per a tindre'l aclapat i subgectat a n'aquest femer de paràsits que corsequen nostra vida. Sembla més, encara: Sembla, si la senyora censura vol que ho digui, acobardida per a lluitar contra nostre bell ideal que va per damunt del xorc procedir de tota política centralitzadora i que temi arribi l'hora en que deixant d'ésser incompresos, abrandem tots els cors amb el foc de llibertat i sembla també, que es per ço que emplea aquest sistema abominable, com a hereuatge intacte, malgrat les centuries passades, dels dignes successors d'aquell nefast compte-duc que, en mala hora vingué d'Itàlia.

Acabeu d'una vegada d'utilitzar la crònica i negativa tàctica d'ofegar tots els intents de renovació, única fórmula vostra per a resoldre conflictes, puig que malgrat l'arranjar-ho transitoriament, sorgirà sempre la dona de la llengua trocejada que vos recordarà la nul·litat de la raó que pugui tenir la força, esberlant-se contra la força de la raó.

LLUIS BRÚ

Algú digué: que poruc i catalanista era una mateixa cosa. Treiem-nos de damunt aquest estigma.

Al volt del Teatre Català

Llegim en l'orgue de la Lliga, *La Veu*, comentant l'estrena al Goia de «La Canço del vell Cabrès»: «La concurrència que omplia el teatre, etc.», aquesta és la tragèdia més grossa del teatre català; aqueix és el sarcasme més dolorós pel qui veigé amb pena que desgraciadament la concurrència era migrada. Aqueix és el sarcasme més gosat que pot proferir aqueixa plana major de la Lliga, tant desacostumada de assistir a les representacions del nostre teatre nacional. Aqueix és l'esquellereix més gran del patriotisme de platerets que pot llençar el nostre diari, palesant un dels seus més cabdals defectes. Perquè no s'ha de dir que no hi havia gent? Perquè no s'ha de dir que encara no hi havia mitja entrada? O és diu, o és fa palés dues coses: la ingenuïtat de voler-nos enganyar a nosaltres mateixos pintant-li un esplendor i una àmplia vida que no té malhauradament —i això és patriotisme de platerets— o el cas pitjor —i això no és patriotisme— de no sentir la punyida dolorosa que el nostre teatre no tingui el públic que mereix pel seu gran valor artístic i, més dolorós encara, pel seu alt valor patriòtic.

No és que volguem significar que s'ha de dir això per a demanar l'almoina del públic, que vaigi al teatre català, no, no ens ho permetria la dignitat que caracteritza totes les coses catalanes, no més volem qu'és digui per retret de molts, qu'és diu-en catalanistes o és pensen ésser-ne ja prou, per a que veigin que no s'és mai prou ver aimant de Catalunya si no se n'és amb tota l'amplada de l'esperit: fins que hom no és sent verdaderament colpit ja en veure anunciat qualsevol acte representatiu de la seva espiritualitat: una de tals el teatre català.

Si diem que en veure anunciat teatre català el ver catalanista ja no és podrà substreure a la temptació d'assistir-hi i comparem el poc públic que hi acud, segurament que arribarem a la fatal conclusió que: no hi ha catalanistes! Desgraciadament que fos així! Són moltes, però, les causes que tot essent un agravant pel teatre català seràn un atenuant per a aquesta terrible conclusió:

En primer lloc, l'exigència fatalista del nostre públic del creure no més en un teatre d'obres mestres, quan les obres mestres en tots els teatres del món maduren, com les nespres, a còpia de palla i de temps, i sinó comencem per comparar el més aprop de casa nostra: el teatre castellà, on són poc menys que incontables les besties en un i més actes que apareixen diàriament, sens contar de molt temps en una obra que cridi tant sols la atenció. Aquest escepticisme pot haver estat creat per l'etern debatre la funesta qüestió de si el teatre català és un teatre viu o sense vida, i l'etern clam de: *la crisi del teatre català!* Altrament, també per certes anomalies, semblen, existents, que veritablement han donat la sensació que atravesàvem una crisi: una de tals, la semblant predilecció per certs autors i el semblant allunyament d'altres com Rusiñol, Guimerà i Iglesias, encara que aquest darrer no tant, i que actualment són tres autors que junt amb En Pitarra —algunes seleccions— han d'ésser el llevat de cada dia per amassar la fornada de la nova cullita. Anomalia que pot molt bé existir a Romea, d'on es diu que's té obra sense llegir durant dos anys, per exemple: «La Canço del vell Cabrès».

En segon lloc podria també ésser l'emperesiment d'enclotar el teatre català generalment en el Teatre Romea que, anem a saber, si és un teatre pel qual el públic sent apatia, ja que avui, desgraciadament, la desmoralització d'hàbituds fa de l'assistència a manifestacions artístiques

el pretext per a l'ostentació, l'exhibició i el luxe. No sé si se m'entén, no vui pas fer cap atac al públic del teatre català, però vui dir que avui ens tornem d'una manera que... no sé, potser són les necessitats de l'època. Muda poc el carrer de l'Hospital!

Endemés, la poca valentia de posar teatre català en un lloc sol i d'un gènere sol. Potser la gosadia de posar en tres o quatre teatres diferents, tots els aspectes del nostre teatre també treuria aqueix *bun bum* de: *la crisi del teatre català!*

Altrament, un mal que ens fa fer una afirmació categòrica: a Barcelona no es va al teatre! Això ho havem de reconèixer: en una població d'un milió i mig, amb mig milió de tranzeunts diaris, hi ha solzament dos o tres teatres que es passen una vida una mica folgada—no incluin als del vodevil, que nosaltres integrem al gènere de varietés.

Una altra cosa encara, que això pot ésser la salvació, en part, d'aquest escepticisme egoista del nostre públic: el teatre dels poetes, el teatre dels literats. Cal exhortar-los, cal pregar-los, cal menar-los a les taules mostrant-los el bell exemple del poeta del entusiasme, En Ventura Gassol, tant per la salvació de la part material com espiritual de la nostra escena, ja que avui feia senzillament vergonya veure el baix concepte del art escènic que s'anomenava dramaturg o comediógraf al mer set ciències que tenia el més petit enginy de saber-se imaginar una trama endimoniada—nascuda, si mal no be, del cine— desenrotllada amb el diàleg més vulgar i més pobre, sense el do de bellesa de l'harmonia literària i la pàl·lida dolcesa de la poesia.

JOSEP CARNER I RIBALTA

ACOTACIONS

LA CONFERÈNCIA DEL TRANSIT

Durant uns dies Barcelona adquirirà un prestigi internacional i un caràcter cosmopolita. Hostatgerem a diplomàtics eminents, a tècnics experts, a polítics il·lustres, confonent-se amb nosaltres personalitats de relleu mundial que contemplarem impulsats per la poca hàbitud de tenir-ne entre nosaltres.

Mentre duri la Conferència ens farem la il·lusió de respirar un ambient tot nou, de fruir la sensació de trobar-nos incorporats de sobte i automàticament al reste d'Europa, de què la nostra vida adquireix la difusió i activitat dels pobles de plena consciència civil. Per uns dies oblidarem, displicentment, tot lo nostre per a presentar-nos amb aire mundà als ulls forasters.

Així, en parlar de la nostra ciutat, podràn elogiar-la com a una gran urb estrangera, perquè aquests homes no s'emportaran al seu país més que una ficció de Barcelona. La realitat punyenta procurarem disfressar-la hipòcritament per a mantenir la nostra actitud de ciutat moderna.

Fins i tot procurarem ocultar discretament alguna petita preocupació que entelarrà la nostra ingenuïtat, com la de no sentir-nos representats en les deliberacions de la Conferència, i una que altra conducció ordinària.

Però aquestes preocupacions s'esvainan com un núvol d'estiu per a tornar a representar cada un de nosaltres un full insignificant de la munió que omplena aquest arxiu de la cortesia nomenat Barcelona.

ROGER

Aquest número ha sigut revisat per la censura governativa.

Joventut Nacionalista D'ESPORT

“La Falç”

CONSELL DIRECTIU

El Consell Directiu d'aquesta Joventut, té gran honor de posar en coneixement dels socis, el resultat de les gestions portades a cap per la Comissió Administrativa de nostra Joventut.

Dita Comissió, després d'haver realitzat un sens fi de treballs i d'haver vençut una munió de dificultats i inconvenients, ha trovat, per la Joventut, lo tant desitjat per tots, un estatge propi.

Una vegada més, l'intens amor que tots portem a «La Falç», ha fet que s'estrellessin davant nostre, els intencionats destorbs encaminats a fer fracassar el camí i l'obra empresa per la Joventut.

Tenim la satisfacció d'anunciar, que no solament no ens perjudica el canvi d'estatge, sinó que nostra Joventut, que és avui la primera a Barcelona que sense necessitat de conuiu amb ningú ni d'amparar-se amb cap partit polític té vida pròpia, no és veurà, com fins ara, impossibilitada d'actuar, no tindrà que demanar permís a ningú, per a seguir propagant diàriament i incansablement els ideals que junt amb altres entitats els han de ajudar a portar la llibertat a Catalunya.

En aquestes planes, va extractat el programa dels actes, que pel mes que vé han organitzat el Comitè de Propaganda i les Seccions de Cultura i Dansaire, completat amb la nova actuació, a casa nostra, del Quadre escènic.

Companys, aporteu el vostre concurs a tots els actes que organitza «La Falç»; concorregueu a les seves festes; ajudeu amb el vostre esforç a fer sòlida la Joventut, per orgull dels seus socis i honra de Catalunya.

VISITA AL NOU ESTATGE

COMITÈ PERMANENT DE PROPAGANDA NACIONALISTA

La Junta General extraordinària de socis, celebrada el dia 27 de Febrer, va elegir els següents individus per a formar aquest Comitè permanent: Miquel Albert, Pere Rusiñol, Enric Fontbernat, Lluís Jordi, Guillem Roig i Josep Rovira.

Tenint dit Comitè en projecte, assumptes de vital interès, està portant a cap un cens de socis, per quin motiu convoca particularment a tots ells, per a que assistixin el dia que s'els senyali.

També ha organitzat pel mes que vé una tanda de conferències, anant a càrrec del Dr. Xalabarder la primera, que està anunciada pel dia 8 del vinent mes d'Abril.

Seguidament, el dia 17, el company Rusiñol donarà la segona.

Pel dia 24 està senyalada una controvèrsia entre els companys Marfany i Rusiñol.

El diumenge, dia 10, tindrà lloc en una excursió a Sant Ramon la inauguració del banderí del dit Comitè.

SECCIÓ PERMANENT DE CULTURA GENERAL

Amb motiu de la dimissió de la Secció, aquesta ha quedat novament constituïda quedant formada en l'actualitat pels companys: Josep Viñuela, president; Jaume Casanovas, vocal 1.ª i bibliotecari; Miquel Solé, secretari, i Aureli Cortiella, delegat-director del Quadre escènic. Manquen solament per a cobrir les vacants de vocal 2.ª i caixer.

La nova Junta espera no li mancarà l'ajuda de tots els socis de la Joventut, ja que sols aixís podrà dur a bon terme les iniciatives que se li sugereixen i les que ja te en estudi.

BIBLIOTECA

Per a que sigui prompte un fet l'obertura de la mateixa, esperem la col·laboració de tots els socis. S'admeten donatius de llibres.

QUADRE ESCÈNIC

Havent, per fi, pogut trobar un estatge amb escenari, el quadre escènic reprend la seva actuació. El dia 10 tindrà lloc la primera representació.

Es prega als que'n formen part i els que en vulguin formar, passin per l'estatge a entrevistar-se amb el delegat, company Cortiella.

SECCIÓ PERMANENT D'ESPORTS I ESBARJO

SECCIÓ ESPECIAL EXCURSIONISTA

Com ja es va anunciar en son temps, continua, fins el dia 22, oberta la inscripció per a l'excursió a Núria, que tindrà lloc els dies 27 i 28 d'aquest mes.

Per detalls al vocal de la Secció, senyor Folch.

SECCIÓ ESPECIAL DANSAIRE

Aquesta Secció va quedar, en la Junta general ordinària de socis de la mateixa, celebrada el dia 27 de febrer últim, formada pels següents socis: Ignasi Argeric, president; Pere Sucarrats, caixer; Josep Folch, Ramon Sesé i Josep Musolas, vocals, i Enric Compte, secretari.

Dita Secció està portant a cap l'organització d'un festival a Belles Arts, en quin hi pendran part adés de l'Esbart de Dansaires «La Falç», les colles de Sant Celoni, que dansaran l'autèntic Ball de Gitanes del Vallés.

Tots els diumenges a la tarda sardanes i ballets.

ESBART DANSAIRES «LA FALÇ»

Continuen fins a primers de mes, els assajos del esbart, al vell estatge del carrer de Sant Honorat, baix la direcció del seu director, En Josep Folch.

VISITA AL NOU ESTATGE

El dia de Sant Josep, a la tarda, no poguem nostra Joventut disposar de la sala gran de l'estatge del carrer de Sant Honorat, per a celebrar-hi «Ball de Saló» el Casal Democràtic, es farà una visita al nou casal de «La Falç», on s'hi podran dansar sardanes, que tocarà a piano el Sr. Voltes.

DIFERENCIES

Un poble de Catalunya:

Inauguració d'una Biblioteca Popular, una conferència, un miting, sardanes, esport, èxit segur.

Un poble espanyol:

L'únic èxit possible, una capea.

Al obgete d'amenitzar a nostres llegidors la lectura de ESQUERRA, des d'aquesta setmana publicarem unes cròniques d'Esport que corran a càrrec del company GOL.

Bons llegidors, companys en Nacionalisme, jo us preg que volgheu passar vostres ulls per aquestes ratlles, extraient-ne d'elles una bona afició pel Esport, que deu ésser un dels factors, al meu entendre, més interessant, per a procedir a la regeneració de la nostra raça quelcom consentida.

Per aquesta setmana vull limitar-me a parlar de les darreries del Campionat de Catalunya de Futbol. Els dos millors equips, el «Barcelona» i «L'Avenç» contendeixen braument per conquerir el preuat títol. Dificil és predir quin dels dos s'en emportarà la victòria, després del resultat del passat diumenge.

Però, sigui quin sigui el resultat definitiu, per endavant, l'esportisme de Catalunya deu retre homenatge a n'els braus lluitadors de «L'Avenç», que amb fè incomparable i modèstia més incomparable encare, tant alts saben posar els seus colors. Aixís és guanya, jogadors de «L'Avenç». Endavant.

* * *

El «Barcelona», després de passats els mals tragos que li dona el Campionat, en les seves darreries, ens proporcionarà una colla de bons partits amb equips estrangers.

Fins professionals anglesos, tindrem, i això també és de agrair-li al «Barcelona», doncs sort d'ells tenim una forta afició al Futbol, que sens dubte continuarà proporcionant a Catalunya noves jornades de victòria. Hurra al Club degà.

GOL

El millor favor que es fa a n'els enemics de Catalunya, és la dispersió en que es troben les forces d'acció del Nacionalisme.

CORRESPONDENCIA

T. T.: En prenem nota; mercès.—A. A.: Hi và igual com ens ho haveu enviat.—R.: Ja'li deu anar bè, tot plegat.—I. A.: Li voldriem dir una cosa prò tenim por de fer-lo venir vermell. Què no ho veu que no més diu disbarats? No veu qu'és vosté qui fa riure? Nosaltres la escribim ben serios aquesta Secció.—J. C. R.: Molt bé. Vagi enviant.—D. N.: A veure si s'enrecorda de lo promès.—E. X.: Ja ens ha donat compte de tot el company.—J. A.: Ho desitgem més que vosté, però fins a primers de mes, no els deixarem a ells. Allavors si que el deurem veure a vosté per casa. —M. M.: Sí home sí, visca. —J. V.—Lo que ens envia deu volguer dir que ens sembla, oi? Bé, molt bé; però s'ha equivocat d'escala. Nosaltres no som els del ball dels dissabtes; nosaltres hi anem a veure com fan... nacionalisme? A primers d'Abril ja no ens hi veurà.—A. G.: Està bé, cumplirem.

Als periòdics: Agraïriem volguessin acceptar el nostre intercanvi.

Preguem prenguin nota del nou estatge, des de 1.ª d'Abril, per a seguir-li enviant els seus exemplars.

No n'hi ha prou amb ballar sardanes. Es necessita quelcom més. Tots ho sabeu lo que és necessita. Ajudeu-nos doncs a fer-ho.

NACIONALISTES NO ORGANITZATS

No teniu dret a criticar cap passivitat d'actuació, si vossaltres no feu rés per esmenar-la.

Grans magatzems de Fonògrafs

DISCOS DE STRACCIARI—GALEFFI
:: M. BARRIENTOS — LÁZARO ::
:: i altres renomats artistes ::

Agulles especials que no malmeten els discs

Manuel Peix Vilar
BOQUERIA, 47-BARCELONA

CALÇATS

A. RASPALL

PORTAFERRISA, 13

BARCELONA

FABRICA DE TORRONS
LA SELECTA
GASPAR SOLER

únic fabricant del "TURRÓN SELECT"
BARCELONA

Joan Sucarrats
Hospital, 145 Cera, 4

Camiseria i Genres de punt
Confeccions per a senyora.
Especialitat en robes per a recent nascuts.

La casa que ven més barato de Catalunya

Els moments de calma, com els actuals. són els millors per a preparar-nos per als moments d'una revolta.

ESQUERRA
Periòdic Nacionalista Radical
Redacció i Administració:
TANTARANTANA, 8, 1.ª
BARCELONA

La JOVENTUT NACIONALISTA «LA FALÇ» es complau en oferir a tots els bons nacionalistes, col·lectiva i individualment, son nou estatge

Tantarantana, 8, 1.er

que s'inaugurarà el primer d'Abril vinent

NOTICIARI

JOVENTUT NACIONALISTA «SANG NOVA»

En reunió extraordinària celebrada el passat dia 19 de febrer, van quedar elegits els següents individus per a formar el Consell Directiu, d'aquesta valenta entitat.

President, Joan Feliu; Vice-president, Joan Voltas; Secretari, Albert Alos; Vice-secretari, Agustí Rique; Caixer, Joan Garcia; Comptador, Vicens Prades, Vocals, Joan Sala, Manuel Costan i Juli Esteve.

PER A FOMENTAR LA SARDANA

S'han reunit diversos elements del caser antic de Barcelona (Dtes. II i III) acordant nomenar una ponència, per anar a la creació del Foment de la Sardana de Barcelona.

Donat l'entusiasme que ha despertat entre els elements Sardanistes, tan nombrosos en tots dos districtes, fa augurar un èxit falaguer dins de poc.

Properament esperem donar més detalls als nostres llegidors.

ASSOCIACIÓ CATALANA D'ESTUDIANTS

Aquesta patriòtica Associació, ha organitzat pels mesos març i abril, una sèrie de Cursos Monogràfics d'Estudis Universitaris, a càrrec dels professors, Joan Crexells, E. Cuello Calon, A. Pi i Suñer, Carles Riba, F. Valls i Taberner.

També ens anuncia l'organització periòdicament d'altres Cursos.

ESCOLES MERCANTILS CATALANES

La Secció d'Educació i Instrucció del Centre Autonomista de Dependents, ha organitzat un curs de conferències d'Extensió d'Estudis Comercials, a càrrec del professors Senyors Vidal i Guardiola, P. Corominas, P. Gual, R. Serra, M. Raventós, J. M.ª Tallada i M. Carrasco, de l'Escola d'Alts Estudis, començant el dia 15 d'aquest mes la primera conferència del curs.

«LES CARMELLES»

Novament es recorda a les entitats corals i colles que desitgin pendre part en el concurs de caramelles qu'organitza la comissió Central de l'Ajuntament, que el plaç d'inscripció acaba el dia 21 del corrent.

La inscripció, que és gratuïta, pot fer-se a les Oficines de ceremonial, tots els dies de 10 a 1 i de 5 a 7.

II FESTA DE CULTURA CATALANA

El vinent dimecres, dia 16 del corrent, tindrà lloc al Teatre Tivoli la II Festa de Cultura Catalana a benefici de la benemèrita Associació Protectora d'Ensenyança. El programa serà integrat per l'Esbart Folclore de Catalunya, l'Orfeó Gracienc, la Banda Municipal i per la representació de les obres *L'Alegria que passa* i *La Presó de Lleida*.

La comissió organitzadora ha convidat a les autoritats populars catalanes per a que assisteixin a tan patriòtic acte.

Ens assabentem a darrera hora, que queden despatxades totes les localitats per assistir a dita festa.

ELS CATALANS DE CUBA

El «Grop Nacionalista Radical Catalunya», de Santiago de Cuba, per mitjà de son delegat a Catalunya En T. Comas i Corbera, ha tramés al Comitè pro-Monument Guimerà la quantitat de Pessetes 1490'15, producte d'una vetllada-homenatge al gloriós patriarca de les lletres catalanes, en la qual se representà pel quadre escènic d'aquella catalaníssima entitat el drama *L'ànima es meva*.

Amb motiu d'aquest nou gest del «Grop N. R. Catalunya», recordem que anys enrera inicià una subscripció entre'ls catalans d'Amèrica per a contribuir a l'erecció del monument al gran poeta Mossèn Cinto Verdaguier, i que la pròpia entitat «Catalunya» trasmeté per aital fi, una important quantitat.

El «Grop N. R. Catalunya» vé realitzant d'alguns anys ençà una intença acció patriòtica en terres de Cuba, havent

aconseguit interessar vivament el poble Cubà per la causa nacionalista catalana. L'exemple de l'entitat «Catalunya» s'ha escampat per l'Amèrica llatina i avui són nombrosos els nuclis catalans que d'allà estant laboren abnegadament per la seva pàtria.

Com ja varem anunciar també và trasmetre el mateix «Grop» a la «Joventut Nacionalista La Falç» la quantitat de Ptes. 25 destinades a la família del jove nacionalista empresonat Emili Store.

VISITES AL STORE

Adès de les entitats que sovintment visiten al company Store, tenim gran gust a agregar-hi la «Joventut Nacionalista Catalunya», de la barriada de Sant Martí.

Aquesta novella i valenta Joventut, que tingué a bé dirigir-se a la Joventut «La Falç» demanant les orientacions per a visitar al prè, và concedre-hi en gran nombre el passat diumenge, dia 13.

El vinent diumenge, dia 20, el Comitè Permanent de Propaganda Nacionalista de la Joventut «La Falç», visitarà al amic Store. Sortida del seu estatge, a les 10 en punt del matí.

ACTE NECROLÒGIC

El prop vinent diumenge dia 20 a les quatre de la tarda, es celebrarà un acte necrològic al Centre Autonomista del Prat del Llobregat, on seràn inaugurats els retrats dels malaguanyats Dr. Martí i Julià i Mac Swiney.

El grup de «L'Intransigent» prega als bons nacionalistes llur assistència a tan patriòtic acte.

L'hora de sortida serà a les tres de la tarda del baixador del Passeig de Gràcia.

CARRER D'EN MARTÍ I JULIA

Per a tractar de l'organització del solemni acte d'inauguració del carrer que ha de portar el nom del plorat Dr. Martí i Julià, la Unió Catalanista ha convocat una reunió d'entitats pel proper dijous dia 17 del corrent.

ELS NETS DELS ALMOGÀVERS

Dita Joventut amb motiu de la inatural de tasques, ha organitzat pels dies 18 i 19 del corrent una tanda d'actes i festes, baix el següent programa:

Dia 18, nit a les 10.—Conferència a càrrec d'En Vicents A. Ballester, qui disertarà sobre el tema: «Patriotisme que han de tenir les Joventuts».

Dia 19, matí a les onze.—Issament de una nova bandera al balcó del casal.

Gran audició de sardanes per la cobla «Barcino».

Tarda, a dos quarts de cinc.—Gran funció patriòtica a càrrec de l'Elenc del Casal N. Martinenc, que dirigeix En Lluís Rull. Es posarà en escena l'obra patriòtica «Catalunya»; l'episodi «Mestre Blai, o El Forjador d'Acer»; i el monòlec «Mestre Olaguer».

Sardanes i balls.—Nit, a les deu; i dia 20, a les nou de la vetlla.

SARDANES

Són varies les entitats que amb motiu de les festes de St. Josep, han contractat cobles ampurdaneses. Pel dia 20 hem rebut els programes que anotem:

Plassa de Rius i Taulet, a dos quarts d'onze del matí cobles Cathalonia i Principal de Perelada.

Círcol Barceloní d'Obrers, de Sant Josep, a les 5 de la tarda, per La Principal, de Perelada.

Orfeó Gracienc, tarda a les 5, Cobla Barcino.

Esbart Català de Dansaires, tarda a les 5, Els Montgrins.

